

Cetatea Cavalerilor

Fondator: Col. r. Dr. Constantin MOȘINCAT
 Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Cluj
 Editura Tipo MC, Oradea-2020

Cartea Mea e și a Ta! ISSN 2734-6889 - ISSN-L 2734 - 6889

1

„Vin rușii!”

General brigadă (r) Florian CABA¹

GENERAL DE BRIGADĂ (r)

FLORIAN CABA

CEL MAI VÂNAT GENERAL

- 21 DE ANI SUB ANCHETĂ PENALĂ -

- 11 ANI URMĂRIT PENAL -

Volumul I

Ecou Transilvan

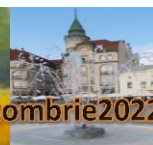
În dimineața zilei de 23.12 1989, pe la orele 9.00, frânt de oboseală, după o lungă perioadă de activitate, tocmai ieșit din tura de noapte la continuitatea conducerii Armatei a 4-a, m-am trântit 'în patul din birou și am adormit instantaneu, deși nu mâncasem de peste 24 de ore. Ca prin vis am auzit o voce care mă striga și am simțit o mână fermă care mă scutura. Vocea mr. Willi Pastor, ofițer 2 în cadrul secției, cu ton de alarmă, striga: „Sculați-vă, tovarășe locotenent-colonel, intră rușii în țară!”.

Am realizat că ceva grav se întâmpla după tonalitatea vocii și atitudinea ofițerului, care la întrebarea mea de unde știe, mi-a răspuns: „TVR a transmis această știre, și o repetă ca pe o mare victorie.”. În ușa biroului și pe hol am văzut fețele marcate de îngrijorare, dar și de hotărâre, ale puținilor ofițeri din secție care erau în repaus după diferite misiuni, cei mai mulți fiind cu sarcini în unități sau în diferite colective și care parcă mă indemnau să rătăresc, pentru că timpul nu aștepta, iar informația era capitală pentru țară și viitorul ei. În ochii lor citeam hotărârea de a rezista cu orice

preț la o astfel de amenințare.

Am zburat în picioare, am îmbrăcat din mers vestonul și cu pistolul și centura în mână, am alergat spre biroul comandantului, practic locul în care se centralizau informațiile și se luau deciziile. Ofițerii întâlniți pe traseu se opreau să mă întrebe dacă este adevărat că intră rușii în țară. Pentru a le șterge îngrijorările le răspundeam că este o intoxicație și nu cred că s-ar aventura într-o astfel de aventură, doar

¹ Extras din lucrarea: Gl. bg. Florian Caba, *CEL MAI VÂNAT GENERAL - 21 de ani sub anchetă penală - 11 ani urmărit penal, vol. I*, Editura Ecou Transilvan, Cluj-Napoca, 2020, p. 325-331

dacă un nebun ar fi luat o astfel de decizie. În sinea mea reflectam că informația era reală, deoarece provenea de la TVR, avea o gravitate și o importanță vitală și istorică pentru noi și pentru țară, iar pe plan internațional trebuia să poarte girul marilor puteri. Erau atâtea întrebări care-mi treceau prin minte încât mă străduiam să le ordonez pentru a orienta asupra consecințelor.

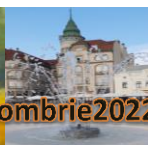
În fața ochilor mei stăruiau imaginile profesorilor de istorie militară din Academia Militară, coloneii doctori în istorie Ciobanu și Pricop care insistau să reținem că de câte ori rușii au luat drumul prin România au uitat să mai plece. În biroul comandantului era o atmosferă apăsătoare. Unii dintre cei prezenți erau perplecși după difuzarea comunicatului. Sunau telefoanele, iar unii comandanți de la frontieră, precum mr. Onighi de la Borșa, mr. Ilie Godja de la Baia Mare, cereau instrucțiuni asupra procedurii, mai ales că au primit înștiințarea și de la organele locale ale noii puteri cu precizarea să ajute Armata sovietică la indeplinirea misiunii.

Ulterior am aflat că a sunat și lt. col. Ion Cioară de la Iași să întrebe dacă s-au primit ordine referitoare la această situație. Probabil că atunci a fost întrebat de ce nu sună pe comandantul Armatei a 2-a, gl. lt. Ion Dindăreanu și s-a aflat că acesta era arestat de șeful secției operații, lt. col. Nicolae Păștanică, pe care generalul l-a reabilitat după mazilirea din Școala Militară „Nicolae Bălcescu” din Sibiu, l-a numit comandant al Regimentului 34 Mecanizat de la Mihail Kogălniceanu și apoi l-a promovat întruna dintre cele mai importante funcții din comandamentul Armatei a 2-a, cea de șef al operațiilor, funcție care-l plasa permanent în anturajul comandantului. Nu știa generalul ce viperă încălzea la sân. Pentru mine a fost un șoc dată fiind complexitatea situației. Un comandament de armată era decapitat. Ne făceam mai mult rău decât inamicul. Nu am citit despre astfel de situații în alte armate.

L-am întrebat pe comandant dacă l-a surtat pe noul ministru al apărării naționale, general-colonel N. Militaru, pentru a cere detalii asupra acestei opțiuni istorice. Comandantul armatei ne-a spus că l-a sunat pe T.O., iar centralista i-a spus că nu răspunde, în timp ce ofițerul din tura operativă pe minister confirma că ministrul este în cabinet. A încercat să ia legătura cu șeful M.St.M., generalul-maior Șt. Gușă, dar nu a reușit. Am propus să sunăm pe cei cunoscuți din M.St.M., ofițeri din Direcția Operații să ne informăm asupra situației. De la Secția Operații am sunat la cabinetul gl. Gușă, dar nu a răspuns. Am reușit să intru în legătură cu mr. Dumitru Antohi, din Direcția Operații, coleg de curs post academic cu mine, un mare patriot și profesionist în operațiile trupelor, și fără nici o introducere, l-am întrebat ce este cu această știre privind intrarea rușilor în țară. Acesta mi-a răspuns că și ei au luat la cunoștință despre aceasta de la TVR. L-am întrebat care este motivația cererii de ajutor militar tocmai de la ruși, date fiind experiențele istorice neplăcute ale relațiilor cu aceștia, dacă există o cerere oficială de ajutor, în ce constă, în baza cărui tratat intră în țară, ce forțe, pe ce direcții, cu ce misiuni, cât durează acțiunile, când se retrag, ce garanții internaționale sunt oferite părții române și de către cine, ce sarcini de cooperare avem cu ei etc. Mi-a răspuns că, probabil, situația complexă din București datorată amplificării fenomenului terorist și gestionarea deficitară a acesteia. L-am spus că dacă este datorată insuficienței forțelor, se poate conta pe câteva regimente mecanizate din Armata a 4-a, conduse de o grupă operativă din Comandamentul Armatei, care să gestioneze situația din unele sectoare ale capitalei până la restabilirea normalității. L-am întrebat dacă pot vorbi cu gl. Gușă să-i prezint această variantă. Mi-a spus că situația gl. Gușă nu este roz și că acesta a fost chemat de noii emanați să dea socoteală, într-o încăpere alăturată, unde este forfecat de mai bine de o oră. L-am spus să îl cheme la telefon deoarece situația este extrem de importantă și nu suferă amânare. Nu au trecut nici două minute și am auzit vocea gl. Gușă:

Si pentru posteritate, sa rememoram:
"- Domnilor, eu v-am spus părerea mea. Nu accept, cât sunt șeful Marelui Stat Major, nici un fel de ajutor de la nimeni. Armata Română și noi ne vom rezolva singuri treburile.
-Nu, domnule Iliescu, nu! Dă-i în p... mea de ruși!"
Mai este în stare vreun general al armatei romane de asemenea decizii ???

„Florine! Nu intră în țară nici un picior de soldat, din nici o armată străină. Informația transmisă la TVR nu are girul Armatei și nu știu cui aparține. Din ordinul meu, ripostați și apărați frontiera!”.

Probabil că pe timpul cât l-a însoțit mr. Antohi i-a raportat de ce îl caut, și era normal din partea unui ofițer de operații, din acest motiv gl. Gușă mi-a dat direct răspunsul și misiunea în același timp, în cuvinte clare și mobilizatoare, lipsite de echivoc, cuvinte de adevărat militar. I-am spus că voi raporta comandantului Armatei a 4-a și să conteze pe noi. Alergam pe holuri și strigam: **„Nu intră rușii!”**. La un colț 1-am întâlnit pe lt. col. Savel Oprișan, din serviciul de tură operativă a armatei, pe care nu-l agream, și nu numai eu, dar fiind prima persoană întâlnită, după ce i-am strigat vestea, 1-am luat în brate de bucurie.

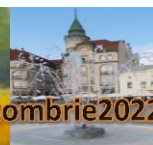
Toți cei din biroul comandantului s-au bucurat la aflarea veștii și se putea citi pe fața lor o împlinire, o ușurare, o mare bucurie. Au urmat, evident, dispoziții verbale direct comandanților de mari unități și de unități cu privire la această informație și atenționarea că doar ordinele transmise ierarhic, conform procedurilor militare, vor fi executate, iar despre primirea altor ordine se va raporta la eșaloanele superioare. Nu peste mult timp am aflat că gl. Gușă a fost destituit din funcția de șef al M.St.M. și numit șef de stat major la Armata a 4-a, funcție îndeplinită o perioadă scurtă de timp ca apoi să fie numit comandantul Armatei a 2-a.

În „Rechizitoriul Revoluțier se concluzionează că: „Analiza declarațiilor relevă că la data de 23 decembrie 1989, țara noastră s-a confruntat cu o situație foarte periculoasă, cu posibile consecințe extreme. Doar comportamentul exemplar al șefului Statului Major al Armatei Române și al militarilor aflați în serviciul de pază a frontierei de stat a preîntâmpinat o situație militară total nefavorabilă țării noastre, cu posibile consecințe nefaste pe termen lung. La fel de clar este și faptul că prezența trupelor sovietice pe granița de Est nu a fost o întâmplare, ca urmare a unui anunț întâmplător al TVR. Este mai presus de orice dubiu faptul că această prezență a fost posibilă pentru că a existat în prealabil o solicitare în acest sens, venită de la vârful puterii politico-militare a României. Totuși a lipsit acordul din partea persoanei abilitate - generalul Gușă Ștefan.”².

Puțini sunt cei care realizează pericolul prin care a trecut România în acele momente, chiar și urtii militari care nu au trăit din plin acele mornente de derută nu sunt convinși de realitatea situației. Concluzia laudativă a procurorilor militari la adresa grănicerilor se întemeiază pe declarațiile rernarcabililor comandanți ai batalioanelor de grăniceri și a comandantului Brigăzii de Grăniceri Iași care în acele momente au fost mai presus de așteptări în raport cu prestația lamentabilă a unor ofițeri cu funcții înalte din armată. Efectivele mici, cu care se putea realiza doar un lanț firav de dispozitive de luptă pe frontieră și dotarea slabă a grănicerilor, ar fi dus la o luptă de sacrificiu a acestora, pe care ar fi purtat-o cu onoare, precum înaintașii.

La una dintre întâlnirile ofițerilor de tancuri din promoția 1971, discutând subiectul, colegul și prietenul meu Petrică Năstase, maior în 1989, comandant al Batalionului 1 Tancuri din Regimentul 63 Tancuri din Bacău, relatează că a primit indicativul „MOVILA”, ceea ce însemna intervenție reală cu trupele destinate apărării aeroportului Bacău, respectiv Compania 2 Tancuri din compunerea batalionului, cu 10 tancuri, pe care ofițerul a însoțit-o și a comandat-o în realizarea dispozitivului de apărare a aeroportului. În dispozitiv fiind, în seara zilei a primit ordin, prin lt. col. Mihai Baciuc, șeful pregătirii de luptă al regimentului, aflat în punctul de comandă al aeroportului, privind interdicția categorică de a deschide focul indiferent cu ce armament, deoarece trec rușii spre București. Ofițerul mi-a relatat că nu știe de la cine a primit ordin lt. col. Baciuc, dar conform prevederilor regulamentelor militare, indiferent de la cine a primit ordin, ofițerul trebuia să raporteze ierarhic, comandantului regimentului, mr. Ioan Arion și celui care asigura comanda Diviziei 10 Mecanizată „Ștefan cel Mare”, lt.col. Ion Cioară, care sancționau ordinul. Se pare că nimeni nu a avut curajul să contramandeze acest ordin venit de la trădătorii țării, indiferent că au fost sau nu în uniformă. Ofițerul mi-a relatat că același ordin l-au primit și celelalte forte aflate în dispozitivul de apărare al aeroportului Bacău. L-am întrebat pe ofițer dacă ordinul era valabil pentru trupele terestre ruse sau și pentru cele care acționau pe calea aerului. Ofițerul mi-a spus că ordinul era valabil indiferent pe ce cale veneau trupele ruse. Și dacă aterizau pe aerodrom sau se parașutau, era valabilă interdicția? Ofițerul mi-a răspuns că da, era valabilă. În această situație, trupele aeropurtate ruse puteau ocupa în nici 12 ore toate aerodromurile dirt țară, țara fiind practic sub controlul acestora, iar

² Rechizitorul Revoluției, p.425

dispozitivele militare ar fi fost fracționate și unitățile incercuite. Ca dezastrul militar să fie complet, Regimentul 38 Mecanizat de la Piatra Neamț, comandat de mr. Vulpe, a luat calea spre București, să ducă acțiuni pe cont propriu, fără să-l informeze măcar pe lt. col. Ion Cioară care era la comanda diviziei. Colegul îmi spunea că și regimentul de tancuri urma să pornească spre București, dar șeful de stat major, mr. Nicolae Cazamir s-a opus categoric la decizia comandantului de regiment și l-a adus pe acesta cu picioarele pe pământ. Mai era puțin și comandantul diviziei, lt. col Ion Cioară, apăra singur frontiera de est.

Generalul Gușă a plătit decizia de a se opune intrării rușilor în țară întâi cu funcția și apoi cu viața, fiind eliminat și pentru informațiile pe care le deținea. Când se va realiza și accepta că generalul Ștefan Gușă, și Armata Română în totalitate, s-au opus intrării rușilor în țară și deci ocupării țării fără luptă, similară unei capitulări necondiționate, o istorie obiectivă va așeza la locul meritat ARMATA și pe GENERALUL ȘTEFAN GUȘĂ.

4

Este o datorie a mea, de soldat al țării, să prezint poporului meu adevărul trăit în acele zile, cu toate aspectele bune sau rele, deschis, militărește, fără înfloriri, denaturări și ascunzișuri. Prea multe evenimente istorice au fost descrise de cei care nu au participat la ele, nu au fost în miezul lor și foarte puține de către cei care au fost direct implicați în ele, și numai pentru a descrie faptele trăite la cote maxime.

„Cine tace consimte”, or eu nu am tăcut niciodată în anii de după 1989, ci am răspuns la toate atacurile, în mod direct, concret, civilizat până la un moment dat, când a trebuit să răspund cu aceleași arme, celor care și-au construit cariere din minciunile scornite și pe seama mea. (...)

Demersul meu are și scopul de a pune la dispoziție documente din arhiva personală, inedite, originale, deosebit de importante și care nu se găsesc în alte surse, mai ales că procurorii nu au dorit să le administreze în dosarul cauzei, pe unele eliminându-le, iar pe altele ferindu-se să le obțină, pentru că le încurca socotelile.

Îndemn pe toți cei care, sub o formă sau alta, au fost participanți sau martori la evenimente, să publice informațiile obiective despre acestea, inclusiv cu fotografii, filme, înregistrări prin care să se poată reconstitui adevărul faptic.